

ความสัมพันธ์ระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซีย หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒

๑. นโยบายอินโดนีเซีย

การที่จะเข้าใจนโยบายของอินโดนีเซียนี้จำเป็นต้องทราบประวัติอาณัติของอินโดนีเซีย คือ ปัตจาเซีย ปัตจาเซียหรือหลัก ๕ ประการมีความสำคัญต่อดินอินโดนีเซีย และผู้อพยพพยายามจะเข้าใจการกระทำและเจตนาของอินโดนีเซียในอดีต และอนาคต ปัตจาเซียคือคำขวัญของอินโดนีเซีย ปัตจาเซียเป็นเรื่องนำ ตัดสินใจ และวางหลักเกณฑ์นโยบายทั้งภายในและภายนอกประเทศอินโดนีเซียก็เหมือนประเทศอื่น ๆ ซึ่งนอกจากจะประกอบด้วยดินแดน รัฐบาลและการปกครอง ก็ยังมีเศรษฐกิจที่พิเศษซึ่งแสดงออกถึงความเปี่ยม ภูมิ มีทรัพยากรอันมีค่าที่สุดซึ่งเป็นคำขวัญของชาติอันมหาศาลที่สุด เมื่อที่จะไขและก่อให้เกิดคำขวัญ ชาตินี้เองมีอุดมการณ์เพื่อปวงอินโดนีเซียก็มีอุดมการณ์หรือปรัชญาเช่นกัน อุดมการณ์นี้เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดการกระทำที่เราใจแก่อินโดนีเซียให้กำลังใจในการต่อสู้ของอินโดนีเซีย เมื่อเห็นว่าอินโดนีเซียเกือบจะถึงจุดจบแล้ว และกำลังที่อ้างถึงก็คือ หลักปัตจาเซีย ๕ ประการของอินโดนีเซีย

ปัตจาเซียเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๔ เมื่อประธานาธิบดีซูการ์โนซึ่งเวลานั้นเป็นผู้นำที่แนวหน้าของขบวนการชาตินิยมอินโดนีเซียได้กล่าวสุนทรพจน์โดยมีได้เตรียมมาเสีย สุนทรพจน์นี้ทราบในภายหลังว่าเป็นสุนทรพจน์อันเป็นคำกำเนิดของปัตจาเซีย ประธานาธิบดีได้กล่าวหลายครั้งว่าความคิดนี้เกิดขึ้นในสุนทรพจน์นี้ได้มาจากตัวเขาเอง คำนี้เป็นแต่เพียงคัดลอกหลักการเหล่านี้มา ระบอบนี้เป็นปากเสียงของประชาชนอินโดนีเซีย ที่จริงนั้นอุดมการณ์มีอยู่ในหมู่ประชาชนนับศตวรรษแล้วถึงแม้ครั้งโบราณกาล เป็นหลักธรรมอันมีค่าซึ่งได้ใจใจแก่อินโดนีเซีย อุดมการณ์นี้ได้กระจายแพร่ไปในหมู่ชาวอินโดนีเซีย อุดมการณ์ ๕ ข้อดังต่อไปนี้

๑. เมื่อถึงพระผู้เป็นเจ้า
๒. เมตตาจิตหรือเห็นฉันพี่น้องกับทุกคน
๓. ชาตินิยม
๔. ประชาธิปไตยหรืออธิปไตยของประชาชน
๕. ความเห็นชอบคดีสังคม

ถ้าหากใครบอกหลัก ๕ ประการนี้ใหม่ของ หลัก ๕ ประการที่อาจกลายเป็น
หลัก ๓ ประการ คือ

๑. เชื้อชาติของมนุษย์เป็นเจ้า
๒. สังคมวิทยา - ขาสัตถนิยม
๓. สังคมวิทยา - ประชาธิปไตย

หลัก ๓ ประการนี้จะคงให้เสียงหลักการ เดิมก็มี คือ "กตของรอมอง"
(การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน) อย่างไรก็ตาม คำว่า "กตของรอมอง" ไม่ได้หมายความว่า
ช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามคำแปลเท่านั้น แต่คำอื่นใดที่เมื่อมีความหมายลึกซึ้งถึง เช่น
หลัก ๕ ประการที่กล่าวมาแล้ว

นโยบายต่างประเทศ ของชาติของอินโดนีเซียที่ถูกการตีความโดยเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ ปรากฏว่ากลายเป็นแล้ว ตัวอย่างเช่นนโยบายเศรษฐกิจ สังคม
และมาเลเซีย ประชาชาติเกิดจากการ โหม่ง เสอไปขอมรับการตีความของการ
สถาปนามาเลเซียได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในดินแดนมาเลเซียเอง ซึ่งเหล่านี้ทำให้เกิด
เกิดปัญหาหนัก นโยบายดังกล่าว เกิดการขาดความรู้สึกที่ระแวดระวังกันเกินไป
ต่อกันในหมู่ชนอินโดนีเซีย ความรู้สึกที่ได้รับการ สนับสนุนจากฐานะทางกึ่งในอุดมการ
ทางการเมืองของอินโดนีเซีย

ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวข้องกับสหประชาชาติ เพราะว่าอินโดนีเซียจะเป็น
ประเทศที่มีพรรคคอมมิวนิสต์ใหญ่เป็นอันดับ ๓ ของโลก รองลงมาจากรัสเซีย จีนคอมมิวนิสต์ ตาม
ลำดับก็ตาม เป็นการไปถูกต้องถ้าจะกล่าวว่านโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซียได้รับ
อิทธิพลจากสหประชาชาติตัวอย่างเช่น กรณีพิพาทระหว่างอินโดนีเซียกับเนเธอร์แลนด์ ในกรณี
วิวาทะวันตกเป็นความจริงที่ชัดชัด ให้การสนับสนุนแก่อินโดนีเซียในเรื่องนี้ "โดยให้ความ
ช่วยเหลือทางทหาร อย่างมากมายแก่อินโดนีเซีย"

โปรดดูรายละเอียดใน Donald Hindley, "Foreign Aid to Indonesia
and Its Political Implications," Pacific Affairs, Summer, 1963,
pp. 108-109.

โดยหวังยู่อยู่ที่ เนเธอร์แลนด์และอินโดนีเซีย เป็นศัตรูกัน ในกรณีที่มีวิถีทางวันตกเพื่อประโยชน์
ของรัฐเซีย แต่เห็นได้ชัดว่านโยบายของประธานาธิบดีชูกาโรว นั้นเกิดมาจากนั้น และเริ่มมา
ก่อนที่รัฐเซียจะเข้ามา เกี่ยวข้อง ให้ความช่วยเหลือทางอาวุธกับอินโดนีเซีย เพื่อให้มีนโยบาย
นิวทริลิตีที่แตกสำเร็จโดยเร็ว

กรณีศึกษาของอินโดนีเซียที่ต่อมาทราบมา เดชะชัยกูบองนิว เป็นจะเห็นว่า
ความยุ่งยากกรณีนี้ เกิดจากตัวจริง เริ่มของกองบินนิสค์ เป็นส่วนใหญ่ซึ่งก็เป็นความจริงที่รัฐเซีย
และกองบินนิสค์จีนโจมตีข้อเสนอของมาลาบายที่จะตั้งสหประชาชาติ เดชะชัยกูบองนิว นิสค์
อินโดนีเซียและพร รตยวก็ใกล้ชิดความกิดกตังมา เดชะชัยกูบองนิว ประธานาธิบดีชูกาโรว
และรัฐมนตรีต่างประเทศอินโดนีเซียมา เดชะชัยกูบองนิว เปิดแผน และที่จริงแล้วนโยบาย
อินโดนีเซียที่คิดแย่งกลับมา เดชะชัยกูบองนิวเกิดมาจากความคิดของผู้นำอินโดนีเซียคือ ชูกาโรว
ผู้นำใหญ่ที่สุดที่จะเป็นผู้นำในหมู่ชาตินิยมหรือผู้ใดว่า นโยบายต่างประเทศอินโดนีเซียที่
ได้รับอิทธิพลจากรัฐเซียหรือโลกคอมมิวนิสต์เพียงเล็กน้อย เพราะว่ากองบินนิสค์ได้อาศัยใช้
นโยบายของอินโดนีเซียเพื่อหาผลประโยชน์ให้ตนเอง

จะเห็นได้ว่า อินโดนีเซียมีนโยบายแสวงหาสันติและเป็นผู้ที่วิเศษใน
ตะวันออกเฉียงใต้ เช่น การยกอินโดนีเซียในเดือนธันวาคม ๒๕๐๒ โดยมีอินโดนีเซียสนับสนุน
การแยกครั้งนี้ ซึ่งก่อให้เกิดความตึงเครียดระหว่างอินโดนีเซียและมาลาบาย เรื่องหลังสุด คือ
การขนส่งออกอย่าง เปิดเขตในนโยบายของอินโดนีเซียที่เป็นปรปักษ์กับมาเดเชีย การที่
อินโดนีเซียได้ทำใหม่ในเขตในเขตตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ
มาเดเชีย เพราะเหตุนี้

๑. อินโดนีเซียมีอิทธิพลความดินแดนที่ เกษมสุโขทัยคือของจักรวรรดิอิน
ดonesia's irredentism) ซึ่งอินโดนีเซียมีนโยบายที่จะ

๒. ขบวนการแห่งชาติของอินโดนีเซียได้รับการจัด
นโยบายแสวงหาสันติและของอินโดนีเซียที่เห็นได้จากเอกสารที่พาดพิง

อินโดนีเซีย (The "Greater Indonesia" thesis) ซึ่งมีอิทธิพลต่อนโยบายการเมือง
อินโดนีเซียขณะนี้

ไต่ถามก็มาหาขบขันแล้วว่า บุคคลสำคัญอินโดนีเซียหรืออินโดนีเซีย
 ความคิดที่จะขยายประเทศอินโดนีเซียให้กว้างใหญ่กว่าที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ในขณะนี้ ได้
 อ้างบุคคลสำคัญเหล่านี้ที่เกี่ยวเนื่องกับความคิดดังกล่าวคือ มุฮัมมัด ยามิน (Muhammad
 Yamin) เคยเป็นศาสตราจารย์ เป็นรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีต่างประเทศของ
 อินโดนีเซีย สิ้นชีวิตในเดือนตุลาคม ๒๕๐๕ ยามินเป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่ได้เกี่ยวข้องกับ
 ความคิด "มหากาชาจักรอินโดนีเซีย" เชื่อกันว่า ยามินจะรวมกัวดาลูเปอส์อันนำโดย
 ว่างโครงการกำหนดให้ประเทศอินโดนีเซียประกอบด้วยดินแดน "มาเจเชียและดินแดนของ
 ประเทศอื่น ๆ ถ้าเป็นไปได้" ในปี ๑๙๖๖ ยามินอ้างว่า อินโดนีเซียเป็นมหาชาติโดย
 ขอบเขตที่จะได้รัดินแดนต่าง ๆ (หมู่เกาะอินโดนีเซียทั้งหมด "Nusantara" "ในลัทธิ
 หรือดินแดนอินโดนีเซียสมัยก่อนประวัติศาสตร์มาเป็นของตน")

ตามความคิดของยามินนั้น หมู่เกาะอินโดนีเซียหรืออินโดนีเซีย เรียกว่าประวัติศาสตร์
 (Nusantara) ประกอบด้วย "หมู่เกาะต่าง ๆ ๔ หมู่เกาะ คือ มหคมมาลาชา
 เกาะสุมาตรา กาลิมันตัน ซาวา หมู่เกาะตะวันออกเฉียงใต้ เกาะสุลาเวสี เกาะโมลุกกะ
 (Moluccas) และดินแดนอีเวียตะวันตก"

๒

Guy J. Fasker, "The Soviet Challenge in Indonesia",
Foreign Affairs, Vol. 40, No.4 (July 1962), P. 625

ประวัติศาสตร์อินโดนีเซียเกี่ยวกับเรื่อง "Nusantara" โปรดดูใน

Bernard H.M. Vlekke, Nusantara: A History of Indonesia, 2 nd. ed.,

๔

Muhammad Yamin, "A Legal and Historical Review of Indonesia's
 Sovereignty over the Ages," Dewan Nasional (Djakarta), September,
 1958, P. 19.

จากโครงการนี้ก็จะเห็นว่าผู้นำอินโดนีเซียบางคนมีอคติจะมีคตินิยม
 เท่าที่ เป็นอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น แต่จะรวมบางส่วนของประเทศโดย มาลาเยาทั้งหมด ซึ่งดีโปร
 และปอร์ เนียวทั้งหมดเราควย ซึ่งบางคนเชื่อมั่นว่าโครงการขยายเขตแดนของอินโดนีเซียจะ
 เป็นจริงในที่สุด ทั้งนี้ก็โดยการกระทำของพวกชาตินิยม เพื่อ เอลรารในเดา เวียตวันตอก
 เฉียงใต้ ยามินเชื่อกว่าว่าโครงการของเราจะถูกนำไปปฏิบัติ เพื่อให้ได้ดินแดนใน
 ประวัติศาสตร์ของอินโดนีเซียกลับมา

ยามินเชื่อก่อไปอีกว่า แนวคิด "บรดาตาดักักรอินโดนีเซีย" ของเขานั้น ได้
 รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางและหนักแน่นซึ่งการสนับสนุนของพวกสังคมนิยมในรูป
 การดำเนินการทางการเมือง เมื่อเรื่องที่เกิดขึ้นมาสนับสนุนความ เชื่อมั่นว่า ของยามินก็คือ
 การเสนอตั้งมาเดเซีย ซึ่งได้รับการคัดค้านจากอินโดนีเซียอย่าง เข้มแข็งสมาธิกับที่ยามิน
 เชื่อนั้นไว้ แต่ยามินพวกชาตินิยมในเรื่อง เวสตา เขาคิดว่าใจกว้างเรื่องมาเดเซียนั้น เขาจะ
 ฆาตาคตินิยมอินโดนีเซียจะ เกิดอ ไหว เต็มที่ใน เรื่องนี้ที่ต่อเมื่อถึง เดือนพฤษภาคม ๒๕๐๖
 เสียก่อน และในกรณี เวียตวันตอกที่แยกกันมาและเลิกว่าอินโดนีเซียจะ เริ่มตนรีบกรองให้
 ดินแดนซี เวียตวันตอก เป็นของอินโดนีเซียก็ต่อ เมื่อสหประชาชาติจะทำการปกครองชั่วคราว
 ที่กระทำต่อดินแดนนี้ เสียก่อน

การคาดคะเนในเรื่อง เวสตาปฏิบัติการของขบวนการอินโดนีเซีย คาดคะเนคือ ผู้นำชาว
 อินโดนีเซียไม่มีใครออกขู่จนถึงพฤษภาคม ๒๕๐๖ ตามที่ยามินคาดไว้แต่เริ่มต้น เกิดอ ไหวตั้งแต่
 มีการกบฏในบรูไน เมื่อธันวาคม ๒๕๐๕ ทั้ง ๆ ที่ยามินได้รองขอให้ออสเตรเลียระงับเอาไว้
 และรัฐบาลที่ยามินร่วมอยู่ด้วยกลับเร่งปฏิบัติการก่อนกำหนดเอาไว้ ผู้นำอินโดนีเซียหลายคน
 เห็นว่า ในควรรองถึงพฤษภาคม ๒๕๐๖ ได้เกิดความวิตกกังวลในหมู่ผู้นำของอินโดนีเซีย
 ทั่วทุกแห่งตั้งแต่มีการ กบฏในบรูไนในเดือนธันวาคม ๒๕๐๕ เหตุการณ์นี้เองเป็นเหตุให้
 รัฐบาลภายใต้การนำของซูการ์โนได้ตัดสินใจกล่าวประกาศนามการ กบฏของสาธารณชนบาง เป็น
 ทางการ และในปลายปี ๒๕๐๕ ซูการ์โนและสุบันทรโอดีได้ตัดสินใจว่า การดำเนินการจัดตั้ง
 มาเดเซียตามกระ เติลตามประ โยชาห์ของอินโดนีเซีย ซึ่งอินโดนีเซียต้องซัดขวาง

แต่จากการที่ก็ยังไม่ประกาศเป็นศัตรูกับโครงการมาเลเซียอย่างเป็นทางการ
ในขณะนั้น ก่อนหน้านั้นหนึ่งปีฟิลิปปินส์ มาลายา และไทยได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมอาสาสมัครในปี
๒๕๐๘ นายสุบันตรีโอ รัฐมนตรีต่างประเทศอินโดนีเซียยังได้แสดงความคิดเห็นว่าสมาคม
อาสาสมัคร จะเป็นประโยชน์อย่างมาก จากนั้นต่อมาสุบันตรีโอบังได้วิจารณ์เกี่ยวกับข้อเสนอ
จัดตั้งมาเลเซียว่าความคิดนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอินโดนีเซียแต่อย่างใด การวิจารณ์ดังกล่าวทำให้
บางคนถึงกับประณามข้อวิจารณ์ของสุบันตรีโอว่าเป็นการวิจารณ์ที่โง่งมอย่างมหัศจรรย์ (stupid
mistake) อดีตนายกรัฐมนตรีนินโด้เนอเซีย นายอติ สาสโตรอนิดโจโจ (Ati Sastroamidjojo)
ก็เห็นด้วยกับขบวนการในต้นเดือนกันยายน ๒๕๐๘ อดีตนายกรัฐมนตรีกีโก้นแสดงให้เห็นว่า
อินโดนีเซียเห็นชอบโปรโตคอลโดยตรงในมาเลเซีย ในทัศนะของเขานั้น อินโดนีเซียเห็นเหตุผลพอ
ที่จะเรียกร้องดินแดนบอร์เนียวทั้งหมดมาเป็นของตน

ต่อมาในวันที่ ๒๙ กันยายน สุบันตรีโอได้เปลี่ยนท่าทีของเขาในเรื่องนี้ โดย
สร้างความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับมาลายาและมาเลเซีย ซึ่งความรู้สึกนี้ได้คลุกคลีในจากการที่
อยู่แล้ว ได้มีการให้เหตุผลต่าง ๆ นานา เพื่อชักชวนการก่อตั้งมาเลเซีย เป็นอันว่า ถ้า
ดินแดนบอร์เนียวตกอยู่ใต้วมาเลเซียแล้ว ก็จะกลายเป็นฐานทัพของพวกจักรวรรดินิยม
แผนใหม่ก่อนที่จะเสนอโครงการมาเลเซียก็กล่าวหาว่ารัฐบาลมาลายาว่าเป็นเครื่องมืองของ
จักรวรรดินิยมแบบใหม่และจักรวรรดินิยมแบบใหม่ (Neo-Colonialism and Neo-
Imperialism) ต่อมาเมื่อเกิดมาเลเซียขึ้นก็กล่าวโจมตีคล้าย ๆ กันดังกล่าวอีก
ประธานาธิบดีซูการ์โนได้กล่าวไว้ว่า "เราจะชักชวนมาเลเซียจนถึงที่สุด เหตุผลก็คือว่า
อินโดนีเซียเชื่อว่ามาเลเซียเป็นแผนของจักรวรรดินิยม และมาเลเซียก็คือ จักรวรรดินิยม
แบบใหม่นั่นเอง"

^a Justus M. Van der Kroef, "Indonesia, Malaya, and the North Borneo Crisis," Asian Survey, April 1963, P. 175.

^b Bernard K. Gordon, "The Potential for Indonesian Expansionism," Pacific Affairs, Winter, 1963-1964, p. 382.

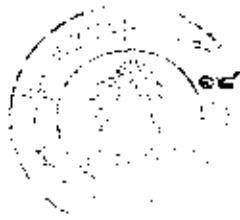
^c Sukarno's speech at an anti - Malaysia rally in Jogjakarta, September 25, 1963.

ในทศวรรษที่ความวิตกกังวลในเรื่องสิทธิของเมืองบอร์เนียว ภายใต้อาณัติของอังกฤษต่าง ๆ และการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ในอินโดนีเซีย ซึ่งเห็นว่าความใจของยามินได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ ยามินเชื่อว่า การเคลื่อนไหวในการรวมอาณาเขตในครั้งใด ๆ ก็ตาม จำเป็นบางสิ่งที่จะต้องนำโดยชาวอินโดนีเซียจึงจะถือว่ามีความถูกต้องตามความหมายแน่นอนของการมาเลเซียโดยนำโดยชาวอินโดนีเซีย โฆษกและนักวิจารณ์ชาวอินโดนีเซีย จึงโจมตีแต่แรกว่าแผนการมาเลเซียไม่มีรากฐานแท้จริงมาจากอาณาเขต

การชักชวนของอินโดนีเซียต่อแผนมาเลเซียนั้น เป็นเรื่องที่ยกเว้นกว่าความตกลงการขั้วมลา กล่าวคือ อินโดนีเซียยอมไม่ได้ที่จะให้มีการโอนดินแดนต่าง ๆ ซึ่งตนปรารถนาจะเสามาเป็นของตนหรือเข้าไปมีอิทธิพลไปรวมกับมาเลเซีย ละนั้น เพื่อให้เกิดภาคีนิยมสนับสนุนชุกการโน และสนับสนุนนโยบายแสวงหาดินแดนของอินโดนีเซียได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าสิ่งดังกล่าวเป็นการข่มขู่ที่น่าเกรงขามในการคุกคามอินโดนีเซียในปี ๒๕๕๕ ถ้าหากยามินได้รับการจารึกว่าเป็นบุคคลที่มีสมมุติฐานการขยายตัวของมหาอาณาจักรอินโดนีเซียแล้ว การจารึกดังกล่าวก็จะต้องรวมถึงระชาชาติมีสมมุติฐานโนและเพื่อนร่วมงานต้นน้ำเป็นจำนวนมากด้วย

ในต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๕ ชุกการโนและเพื่อนร่วมงานได้เตรียมการขึ้นสู่ฟ้าเพื่อเอกราชเสรีจริงด้วยความช่วยเหลือของญี่ปุ่น ชุกการโนกำลังดูกรมการพิเศษซึ่งหลายครั้งเมื่อทำหน้าที่เป็นงานขยายดินแดนอินโดนีเซีย ทั้งชุกการโนและยามินต่างก็ทำงานอยู่ในคณะนี้ ในวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการชุดที่วางขึ้นแล้วจะนำตัวอินโดนีเซียและของคณะกรรมาธิการชุดใหม่ เมื่อที่จะออกเสียงลงคะแนนในเรื่องเกี่ยวกับดินแดนอินโดนีเซียว่า อินโดนีเซียจะรวมดินแดนใหม่แต่เฉพาะที่ได้อยู่ใต้การยึดครองของเนเธอร์แลนด์เข้าหรือ จะรวมกับมาเลเซียทั้งหมดทั้งหมัดในมาลายาและบอร์เนียวเข้าด้วยกันกับอินโดนีเซีย มีการลงคะแนนเสียงทั้งหมด ๒๖ เสียง ๓๕ เสียง เห็นชอบที่จะรวมดินแดนของอังกฤษเข้าไว้ในอินโดนีเซีย

๕ ในปี ๒๕๕๕ ยามินได้ให้เหตุผลในการเรียกร้องดินแดนบอร์เนียวซึ่งมีขึ้นเพื่อหวังสิทธิอินโดนีเซียด้วยการกล่าวว่า "Greater Indonesia without Malaya is an illusion," and that "Pan-Malaya is dead, which Pan-Indonesia is flourishing," (from Muhammad Yamin, Sumpah Indonesia Raya (Djakarta: N.V. Nusantara, n.d., Ca. 1956), P. 34, quoted in Donald E. Weatherbee, "Indonesia and Malaysia: Confrontation in Southeast Asia," Orbis, Summer, 1963, P.342.

และ ๕๕ เลียงเห็นขอที่จะรวมมาลาบายาเข้าไว้ในอินโดนีเซีย เห็นควรว่ากลุ่มผู้สร้าง
ประเทศอินโดนีเซียยุคใหม่ส่วนมากหวังที่จะได้มาลาบายาเข้ารวมกับอินโดนีเซีย

สิ่งดังกล่าวกลายเป็นเพียงความหวังไป เพราะบรรดาผู้นำอินโดนีเซีย มิได้รับ
อนุญาตให้ดำเนินการตัดสินใจเกี่ยวกับดินแดนตามที่ตนหวังไว้ในท้ายที่สุด การตัดสินใจในยาม
สงครามเกี่ยวข้องกับเรื่องดินแดนนี้กระทำโดยทหารญี่ปุ่นเพียงฝ่ายเดียว ฝ่ายเดือนกรกฎาคม
๒๔๘๘ ญี่ปุ่นตระหนักแล้วว่า สงครามอาจยุติลงอย่างรวดเร็ว ญี่ปุ่นจึงรีบดำเนินการขึ้น
สุดท้ายแล้วมีเอกสารแก่อินโดนีเซีย บัญชีต่าง ๆ ได้ถูกยกอย่างเร่งรีบ และในการประชุม
ที่สิงคโปร์ ในวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๔๘๘ ทหารญี่ปุ่น ซึ่งปกครองดินแดนที่ยึดครองได้วางกึ่ง
ผู้แทนเข้ามาร่วมในการประชุมนี้ ซึ่งเป็นการประชุมเฉพาะผู้แทนทหารญี่ปุ่น ซึ่งปกครองดินแดน
ที่ยึดครองได้ฝ่ายเดียว ที่ประชุมตัดสินใจขั้นสุดท้ายไม่รวมมาลาบายาเข้ากับดินแดนที่โดย
เป็นเมืองขึ้นเดิมของกัทซ์

สองสัปดาห์ก่อนการโอนและยึดกา รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ ถูกญี่ปุ่นเรียกตัวไปยัง
สิงคโปร์และโซงอน ขณะนั้นทั้งคณะที่ถูกญี่ปุ่นเรียกไปยังไม่ทราบถึงการตัดสินใจของญี่ปุ่น จึง
ยังมีชาวอินโดนีเซียจำนวนหนึ่งอยู่ในมาลาบายา เมื่อเจรจากับผู้บัญชาการมาลาบายาทั้งสองก็จะรวม
เข้ากับอินโดนีเซีย กลุ่มชาตินิยมฝ่ายซ้ายของมาลาบายาถึงญี่ปุ่นสมัยนั้นและผู้ชื่อว่า "Union
of Peninsular Indonesia" (KRIS) ผู้นำของ KRIS ดำเนินการที่จะประกาศ
เอกราชร่วมกับอินโดนีเซีย เมื่อตาของชุกการโนเดินทางถึงสิงคโปร์ ผู้นำ KRIS ได้
จัดอินโดนีเซียขึ้นเป็นธงของตนเอง แต่เมื่อชุกการโนเดินทางถึงโซงอนจึงได้ทราบว่าสิ่งที่
หวังไว้จะสิ้นไป ณ ที่นั้น Marshal Tereuchi โฆษกถึงการตัดสินใจของญี่ปุ่นไม่รวม
มาลาบายาเข้ากับดินแดนที่โดยเป็นเมืองขึ้นของกัทซ์แก่กลุ่มชาวอินโดนีเซียที่เรียกไป และให้
ชุกการโนประกาศเอกราชของอินโดนีเซียโดยอาศัยชื่อเวลานั้น โดยที่ผู้นำทางชาติอินโดนีเซีย
ประกาศว่าด้วยดินแดน Netherlands Indies เท่านั้น

Benedict R.O'G. Anderson, Some Aspects of Indonesian
Politics under the Japanese Occupation: 1944 - 1945, Cornell
University, Modern Indonesia Project, 1961, P. 29

ในการเดินทางกลับจากกรุงเทพฯ คณะของชูการ์โนได้แวะที่สิงคโปร์ ณ ที่นี้
 ชูการ์โนได้พบกับยิวราฮับ ยาคอบ (Yorahab Yacob) และชูป้าซิม ๆ ของ (KRIS)
 ซึ่งชูการ์โนได้รับการบอกเล่าจากผู้นำเหล่านั้นว่า มาลายาปรารถนาจะรวมกับอินโดนีเซีย
 ในคราวประกาศเอกราช แต่ชูการ์โนไม่ได้อธิบายให้ทราบว่าผู้นำได้จัดวางการรวม
 บริเวณแยกออกจากอินโดนีเซียจะประกาศเอกราชซึ่งยาคอบให้สัญญาว่าจะร่วมมือร่วม
 ในการประกาศเอกราชของอินโดนีเซียด้วย เมื่อถึงจุดนี้ชูการ์โนได้สัมผัสกับ มาลาฮันและ
 กาลาวา "Let us form one single motherland for all the sons of I'nesia".^{๑๐}

ในรุ่งจากกรุงเทพฯชูการ์โนได้กล่าวถึงคณะกรรมการเอกราชของอินโดนีเซีย
 ถึงเรื่องอินโดนีเซียถูกจำกัดวงให้ทรงเฉพาะคือดินแดนของ Dutch Indies ซึ่ง
 สกัดอาณาประสงก์ของอินโดนีเซียที่จะเรียกดินแดนบาหลี, Portuguese Timor
 และ British Borneo มาเป็นของอินโดนีเซียด้วย โชษุมุณห์พักอาศัยนิยมที่สำนัก
 มีรากฐานความคิด "มาลาฮันจักรอินโดนีเซีย" อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้นำ
 อินโดนีเซียคนใหม่ที่ยอมรับกับขบวนการที่ผู้นำให้เกี่ยวกับเรื่องดินแดนดังกล่าว กลับถือว่า
 การมีอินโดนีเซียเป็นเรื่องของการบังคับยึดสันนิบาตกว่าโดยอินโดนีเซียไม่ยินยอม ซึ่งเมื่อ
 ได้เห็นรากฐานของชูการ์โนที่นำมากล่าวในปัจจุบันว่า การตัดสินของผู้นำนั้น เป็นคำรบึงกับ
 ดินแดนของจักรวรรดิอินโดนีเซีย

ดินแดนที่ครอบรอบอินโดนีเซียอยู่คือ บอร์เนียว ติมอร์ และมาลาฮัน และ
 อินโดนีเซียโดยเฉพาะยามันคือว่าดินแดนล้นรอบดังกล่าวนี้ใช้กันของอินโดนีเซียเกิดขึ้นถึง
 เวลาเข้ามาเพื่อการแผ่ขยายดินแดน หากแต่อินโดนีเซียถือว่าดินแดนที่ครอบรอบอินโดนีเซีย
 อยู่ที่นี่เป็นดินแดนของอินโดนีเซียเดิมที่สูญหายไป ซึ่งต้องขยายอาณาเขตให้
 อินโดนีเซียเจ้าของเดิม ผู้มีสิทธิ์ให้โทษว่าเรื่องความพยายามที่จะหาดินแดนเดิมกลับคืน
 อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจจากเรื่องนี้

^{๑๐} R. Solmarno, "Malay Nationalism, 1896-1942," Journal of

อุปทูตประจำแอฟริกาใต้ในจาการ์ตาให้สัมภาษณ์ในทันที ๒๕๐๖ โดยกล่าวว่า อินโดนีเซีย
 กล่าวว่าจะไม่เรียกร้องดินแดนใด ๆ ที่มีไว้เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนเดิมที่เคยมี เป็นของอินโดนีเซีย
 ก่อน วันที่ Portuguese Timor เป็นชาติอินโดนีเซียใหม่เรียกร้องเอาเป็นของตนมานาน
 แล้ว แต่อยู่ในดินแดนติมอร์, บอร์เนียว และตันทัน ๆ ก็ทราบดีว่าอินโดนีเซียกล่าวไปอย่างไร
 เอง แต่ที่จริงอินโดนีเซียก็ยังสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่อเอกราชของติมอร์เพราะมันอยู่ใน
 นโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซียถึงจำเป็นนโยบายขัดแย้งกับฝ่ายตะวันตกก็ทางกระเบื้อง
 ระหว่างประเทศ ตัวอย่างเช่นในเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๖ เป็นระยะเวลาที่อินโดนีเซีย
 จะพูดคำเป็น "นโยบายเผชิญหน้า" ต่อมาเดชะชัยวัตร ขณะที่ยังนั้น รัฐบาลอินโดนีเซีย
 ได้กล่าวหาชาวอินโดนีเซียที่อาศัยอยู่ในอาณานิคมบอร์เนียว ว่า "ขอให้อินโดนีเซีย
 ไปเรียนเตรียมพร้อมฝึกฝนกันให้หนักและสนับสนุนพี่น้องของเราในบอร์เนียวเหนือ ... และขอ
 ให้เรารู้ว่าไปจนกว่าพี่น้องของเราจะได้เอกราช"^{๑๑} ท้ายเดือนกุมภาพันธ์อินโดนีเซีย
 ได้เริ่มนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซียต่อไป นายกรัฐมนตรีประกาศให้ทราบว่าลงตัวถึงของ
 เขาได้ช่วยฝึกพวกกบฏในติมอร์เหนือ เมื่อก่อนเป็นจำนวนกว่า ๘,๐๐๐ คน ซึ่งเขากล
 กจะสนับสนุนที่อังกฤษเดชะชัยวัตร^{๑๒}

อินโดนีเซียเข้าแทรกแซงกับกิจการของมีระประเทศอื่น ๆ และดำเนินนโยบาย
 ของที่เรียกว่าแนวเขตกันและกบฏอินโดนีเซีย ได้เคยใช้มาแล้วคือ Wars of National
 Liberation ซึ่งเป็นเหตุผลของอินโดนีเซียในการเข้าแทรกแซงกิจการของมีระประเทศ
 อื่น ๆ เช่นในติมอร์เหนือและบอร์เนียว อินโดนีเซียว่าได้เข้าช่วยระบอบที่ถูกต้อง
 ฐานะเป็นชาติในดินแดนดังกล่าวไว้รอดพ้น จากเอกราชเต็มกล่าวหาว่า การก่อกบฏของมีระ
 ที่ถูกต้องเพื่อให้สามารถสนับสนุนไว้กับความสนับสนุนจากอินโดนีเซีย ซึ่งอินโดนีเซียถือว่าเป็น
 สงครามปลดแอกแห่งชาติ (Wars of national liberation) แต่ในที่สุด
 ความว่า อินโดนีเซียเรียกร้องเอาดินแดนต้นที่การก่อกบฏเหล่านั้น เรียกว่าอินโดนีเซีย
 เป็นใจและสนับสนุนประชาชนที่ต่อสู้เพื่อเอกราชของตนเท่านั้น ทำให้อินโดนีเซียต้องการ
 ดินแดนเหล่านั้นมาเพื่อตนเองไม่ ชูการ์โนได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ในคราวไม่เขินดิเริม
 ละวันแรกที่รับมรดกจากอินโดนีเซียแล้วดังนี้ "ถ้าอินโดนีเซียให้ความเป็นใจ
 สนับสนุนประชาชนที่ต่อสู้เพื่อเอกราชแล้วไม่หมายความว่าอินโดนีเซียต้องการดินแดนที่

^{๑๑} The New York Times, May 9, 1963
^{๑๒} Ibid., September 3, 1963

ปรัชญาอันเหล่านี้^{๑๓} ดูมา เป็นของอินโดนีเซีย^{๑๓} อย่างไร ก็ความเชื่อดังกล่าว เป็นเพียง
ข้ออ้างที่ อินโดนีเซียทำไปใช้เพื่อ เข้าแทรกแซงในกิจการภายในของ ประเทศอื่น ๆ

ตัวอย่างเช่น ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ เมื่อปรากฏว่า กองกำลังกบฏ
เข้าปราบปรามยับยั้งการกบฏในรัฐโมไต พลาตันาณี (Janji) เสาธงการกบฏด้วย
อินโดนีเซียได้กล่าวถึงกองทหารในคืนเดนมอร์ เมืองของอินโดนีเซียว่า "จะสนับสนุนเพื่อนของ
เราในคืนเดนมอร์ เรียงแถวเพื่อของอังกฤษ" และขานนึ่งกล่าวต่อไปอีกว่า "กำลังทหารของพวก
พวกนี้จะเกิดขึ้นกำลังสนับสนุนปรวารนนี้ "กำลังต่อสู้เพื่อเอกราช"^{๑๔} แต่ตามที่เห็นเมื่อ
ได้รับคำสั่ง แต่ในขณะนั้นอินโดนีเซียจะดำเนินนโยบาย เด็ดขาดกลับมา เกี่ยวกับ การ
สนับสนุนไมตรีทางการทูตและเปิดการ เด็ดขาดทาง เศรษฐกิจกับมาเลเซียอย่างเต็มที่
อินโดนีเซียคงไม่กล้าจะใจกำลังทหารของอินโดนีเซีย โดยตรงอย่างเปิดเผย เพราะการได้
กำลังเข้าถูกรามจะทำให้อินโดนีเซีย เป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะ

- ๑. เสียค่าใช้จ่ายสูง
- ๒. เกียรติภูมิและเกียรติศักดิ์ของกองทัพอินโดนีเซียจะตกต่ำลงถ้า
ถูกรุกราน ฉะนั้นกองทัพบกอาจไม่เห็นด้วย
- ๓. ถ้าอินโดนีเซียขึ้นใจกำลังเข้าถูกราม ความสัมพันธ์ระหว่างอินโดนีเซียและ
สหรัฐฯ จะยิ่งเลวลง

ฉะนั้น ถ้าคิดว่า การในองค์การเป็นนโยบายสนับสนุนการ เกิดขึ้นใหม่ เพื่อเอกราช
โดยการกำชุนสนับสนุน การขยายกองโจรและกำลังก่อการ กบฏในอาชานี เอเชียตะวันออกเฉียงใต้
ความหวังอย่างใจเปิดเผย

ความรู้สึกของอินโดนีเซียที่อยากจะแผ่ขยายดินแดนมี ใจรั้วอิทธิพลมาจากมาใหม่
ต่างข้างเคียงเท่านั้น หากได้รับจากแรงผลักดันของการปฏิวัติและอุดมการณ์ที่มีอิทธิพลมาก
ณัฐวิ ประเทศ

^{๑๓} Ibid., May 5, 1963, p. 11.

^{๑๔} The Washington Post, February 2, 1963.

ในอินโดนีเซียมีการ ผังอุดมการณ์ให้แก่ประชาชนโดยผู้นำของประเทศสยามให้
 ประเทศอยู่ในสภาพปฏิวัติ เพื่อให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างผู้นำและ ประชาชนภายใน
 ประเทศ เพียวามสร้างคำขวัญและสัญลักษณ์ใหม่ ๆ ตามอุดมการณ์ทางการเมืองซึ่งใจ
 ประชาชนเห็นว่าการปฏิวัติดำเนินอยู่ต่อไป เรื่องที่ประชาชนอยู่เช่นนี้โดยมีการเร่ง
 ไปประชาชน "หัวใจให้มาก" และ "นิตินให้มาก" ซึ่งเป็นปัจจัยในการต่อสู้ บางของอินโดนีเซีย
 ด้ให้เห็นว่าละแวกนี้คืออยู่ภายในโดยขบวนการเจ้าของที่ดินและผู้นำซึ่งที่เป็นการอื่นด้วยอยู่ใน
 ประเทศ คำขวัญทางการเมืองที่สร้างขึ้นมาจากในประเทศได้แก่ "NASAKOM"^{๐๕} และ "MANIPOL"^{๐๖}
 ในอินโดนีเซียซึ่งต่าง ๆ จะจะมีการ เมืองไปไม่พัฒนาทางการเมือง ตัวอย่างเช่น การว่าที่
 ชุมชนในปฏิวัติไทยฉบับใหม่ก็กำลังอิสระและจีนคณะชาติเข้าร่วมในกีฬา เอเชียเกมส์ในปี ๒๐๐๘
 แดงและกรมการเมืองอินโดนีเซียไม่ได้ช่วยกับอินโดนีเซีย ซึ่งทำให้มีการ ในเลือดคาด
 และประกาศจะเมื่อเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาครั้งต่อไปภายใต้อาณา "GANEFO" (the
 Games of the New Emerging Forces) เป็นการประจักษ์ของกรมการเมืองอินโดนีเซีย
 กิ่งนี้เรียกว่า GANEFO ก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของขบวนการแห่งชาติ
 อินโดนีเซีย ชุมชนไทยและผู้นำอินโดนีเซียอื่น ๆ ได้ติดตามเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า โลกนี้แบ่งออก
 เป็น ๒ พวกคือ "กลุ่มประเทศที่เป็นตะวันตก" และ "กลุ่มประเทศที่เป็นตะวันออก" ซึ่งกลุ่ม
 ใหม่คือขบวนการนำของอินโดนีเซียมีจุดหมายควบคุมอนาคตและนำโลกสู่ระบอบประเทศที่เป็นพวก
 เก่าออกไปให้หมดโดย เฉพาะอย่างยิ่งมาลายาหันถูกมองว่าเป็นพวกกลุ่มประเทศ เก่า
 หรือปีก่อนหน้าถึงแม้ว่ามาลายาจะอยู่ในความเฟื่องฟูของอินโดนีเซีย แต่ก็
 ยังไม่มีความเป็นศัตรูกันมากนัก แต่เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นสองเรื่องคือ ข้อเสนอมลายา
 จะรวมดินแดนของ ฝั่มมา เข้ากับมาเลเซียและ เกิดกบฏในบรูไนทำให้อินโดนีเซียมาลายา
 เป็นศัตรูกันโดยเฉลี่ย นอกจากนั้นจากอินโดนีเซียยังส่งสหภาพแห่งชาติ การกบฏใน

^{๐๕} NASAKOM (Nationalist-Religion-Communist) คือขบวนการจัดตั้งรัฐบาล
 โดยรวมจากพรรคการเมืองทั้งสามฝ่ายคือชาตินิยมศาสนาและคอมมิวนิสต์

^{๐๖} MANIPOL หมายถึง Manifesto Politik Usdek หรือคำอธิบาย
 ประสงค์ทางการเมือง ๕ ประการ คือ ๑. รัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๑ ๒. สังคมนิยมอินโดนีเซีย
 จัดสร้างสังคมใหม่ทั้งคั้งและเป็นธรรม ๓. ประชาธิปไตยโดยการนำ ๔. เสริมธุรกิจโดยการนำ
 ปกป้องการ เชาอเมริกัน ๕. ลักษณะประจำชาติอินโดนีเซียให้เป็นผู้นำโลกอันเกี่ยวข้องกับ การพัฒนา

เชิงซ้อนมากขึ้นแล้วได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับประเทศที่มีการผลิตโดยเสรีในเอเชีย เช่น มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ซึ่งไม่เคยผ่านเหตุการณ์เช่นอินโดนีเซียมาก่อนนั้น อินโดนีเซียถือว่า ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่น่ากลัวจะก่อให้เกิดความขัดแย้งและกล่าวหาว่า ความขัดแย้ง ทางเศรษฐกิจของประเทศไทยและอินโดนีเซียเป็นภาพลวงตาและเป็นเศรษฐกิจที่เป็นไป ชั่วครั่งชั่วคราว

อินโดนีเซียจะร่วมมือผูกพันเข้ากันได้ กับมาเลเซียและมาเลเซีย ก็คือเมื่อ มาเลเซียได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ, สังคม โดยการปฏิวัติเศรษฐกิจจากนี้ โครงสร้างทางเศรษฐกิจของมาเลเซียจึงจะเหมือนกับอินโดนีเซีย จึงจะทำให้อินโดนีเซีย ร่วมมือกับมาเลเซียและประเทศอื่น ๆ ที่ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวแล้วได้ เมื่อถึงจุด ปัจจุบันของเทคโนโลยีอุตสาหกรรมนั้น นั้นไม่สามารถจะเข้ากับอินโดนีเซียได้ เพราะรัฐบาลมาเลเซีย การนำของเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เป็นแนวทางแบบเจ้าขุนมูลนายที่ตกลงอยู่จะตกลงกับอินโดนีเซียก่อน จึงจะเข้ากับอินโดนีเซียได้

สรุปได้ว่านโยบายเดิมของอินโดนีเซียที่จะสร้างมหาอำนาจจักรอินโดนีเซียที่มีอยู่ เสนอมาและพยายามที่จะรวบรวมนานาชาติและอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วเข้าใจระยะเวลา มหาอำนาจอินโดนีเซีย นโยบายดังกล่าว ชูกรโนโตเข้ามาใช้เพื่อแก้ใ้ความยุ่งยากภายใน ประเทศ ทั้งนี้เป็นการในประเทศจะได้คืนเหตุการณ์ยุ่งเหยิงภายในประเทศและได้ไปร่วมมือ ต่อสู้กับเหตุการณ์ภายนอกประเทศที่จะนำผลประโยชน์มาสู่อินโดนีเซียในสมัยชูกรโนโตการสร้าง สถานการณ์ภายในเพื่อให้เกิดชาตินิยมภายในสืบ เหตุการณ์ความยากลำบากภายใน เป็นสิ่งที่ ชูกรโนโตได้มองที่จุดเป็นต้นว่า เศรษฐกิจอินโดนีเซียคงทำ เงินเฟ้อ การผลิตตกต่ำ ยืมค่าเช่า เงินมากขึ้น งบประมาณเสียไปใ้ทางทหารมาก ภายในประเทศมีความยุ่งเหยิง แต่ชูกรโน ตอก็ยังสรวลาร เรียบเรียงการสนับสนุนจากประชาชนได้มากบาย ทั้งนี้เพราะชูกรโนโตพยายาม สร้างเหตุการณ์ภายนอกอยู่เสมอเพื่อให้ความสนใจแก่ประชาชนเกิดชาตินิยมมุ่งต่อสู้กับสิ่งภายนอก และอื่น ๆ ความยุ่งยากภายในชั่วคราว สภา การค้าภายนอกที่ชูกรโนโตสร้างขึ้นมาแก้ใ้ความยุ่งเหยิง ภายใน เมื่อ เรียกว่าประชุม Asian-African Bandung Conference ซึ่งยกย่องทาง การเมืองในกรณี Asian Games ซึ่งเหล่านี้เป็นกิจการชูกรโนโตที่จะ สร้างและลงใจซึ่งการสนับสนุนจากมวลชน นอกจากนี้ก็มีการ โหมโฆษณาเสียงในเรื่องราว

ปลดแอกอิเรียนตะวันออกจากคัทซึเอามารวมกับอินโดนีเซีย เมื่อมีจุดกำเนิดและวัตถุประสงค์อันสูง
 นโยบายเอชียูหน้าต่อเนเธอร์แลนด์ก็หยุดลงด้วย อินโดนีเซียชักคำมากใบเรื่อง เลียงสับขนุน
 จากมวลชล เพราะเหตุการณายนอกสงบคง ดังนั้นอินโดนีเซียก็ต้องสร้าง เรืองภายนอกขึ้น
 อีกต่อจากกรณีอิเรียนตะวันออก นโยบายใหม่ก็ได้แก่นโยบายเอชียูหน้าที่จะมาจากาณณะมาเดเชีย
 ตามลำดับ

ในขณะที่ใช้นโยบายเอชียูหน้ากับมาเดเชีย อินโดนีเซียก็ไม่สามารถดำเนิน
 นโยบายขยายดินแดนของตนได้ เนื่องจากต้องสนับสนุนสงครามกองโจรที่รบกวนมาเดเชีย ทั้ง
 ทางค่ายวัตถุและการโฆษณา กล่าวกันว่า แม้กระทั่งกับนโยบายเอชียูหน้ากับมาเดเชียชั่วคราว
 ไประหว่างเดือนมิถุนายนถึงสิงหาคม ๕๐๖ อินโดนีเซียก็ยังไม่หยุดยิงการปะทะกันสงคราม
 กองโจร ทั้งทางค่ายวัตถุและการโฆษณา จากรายงานของสำนักงานวิจัยและวิเคราะห์ต่าง ๆ
 ของยูเอ็นแถลงการณ์ในเขตแคว้นบอร์เนียว เปรื่อกันว่า อินโดนีเซียมิได้หยุดยิงการช่วยเหลือ
 สนับสนุนกองโจรรวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อโดยเฉพาะโดยทำการแพร่กระจายใบปลิวและวิทยุ
 ถู้อ่างในไอร์แลนด์ ๒๐ สิงหาคม ฝ่ายมาเดเชียปิดไล่ออดสารทางทหาร เครื่องแบบทหารและอาวุธ
 ทรูณณิน ซึ่ง เป็นของฝ่ายอินโดนีเซียที่ใช้ในการรุกรานดินแดนถึง ๑๖ นอกจากที่
 ระหว่างอินโดนีเซียหยุดนโยบายเอชียูหน้าชั่วคราววิญญู "Voice of the Free Malayan
 Union" ซึ่งเป็นสถานีวิทยุลับของอินโดนีเซียก็ยังดำเนินการออกอากาศโจมตีฝ่าย
 มาลายา สถานีวิทยุนี้ทำการโจมตีฝ่ายมาลายาตามที่จากากรทบวงการ โหมกาวกล่าว มาเดเชีย
 เป็นเครื่องมือของจักรวรรดิใหม่แบบใหม่ และยังกล่าวต่อไปว่า ชาติคอมมิวนิสต์จีนแบบ
 มาเดเชียจะไปแล้ว ประชาชนชาวมาลายา, Kalimantan Utara (the Borneo
 territories) และชาวมาเดเชียจะร่วมกันโจมตีความมั่นคงของอินโดนีเซีย อดุล ราหิมัน
 เล็ง

จดบันทึกกล่าวถึงการค้าเนิงงานของ Ibrahim Yaacob ผู้ค้าพรก KRIS
 ของชาวมาลายัน ซึ่งได้เคยพบกับซุการ์โนมาแล้วในปี ๕๕๕ และเป็นผู้นำของชาวมาลายา
 เข้ากับอินโดนีเซียในการประกาศเอกราช ซึ่งไม่สำเร็จในครั้งนั้น แต่หันเรือมาลายา
 ก็ไปอยู่ภายในอินโดนีเซีย และดำเนินการเพื่อหวังจะโค่นล้มรัฐกษัตริย์มาลายา จึงได้รับการ
 ตัดรึงหมายไปจากการค้า การค้าเนิงงานบ่อนแพ้ลวอร์ (การค้ามาลายาซึ่งมาเคยได้รับ

การช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายอินโดนีเซียตลอดมา การดำเนินงานมอบหมายลายของ
 ยาลอบต่อรัฐบาลมาลายานั้นดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้งแม้ในขณะที่อินโดนีเซียประกาศหยุด
 พักนโยบายเผชิญหน้าชั่วคราวก็ตาม

อินโดนีเซียพักนโยบายเผชิญหน้ากับมาลายาเป็นเวลา ๒ เดือน และได้เริ่ม
 เปิดใจนโยบายเผชิญหน้าโดยเปิดเผยอย่างเต็มที่กับมาลายาอีกครั้งในกลางเดือนกันยายน
 ๒๕๐๖ ทั้งนี้เพราะศกฏ อับดุล ราห์มัน ได้ประกาศในต้นเดือนกันยายนว่า จะสถาปนา
 มาเลเซียในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๖ แต่ก่อน อินโดนีเซียจึงหันไปใจนโยบายเผชิญหน้า
 ดังกล่าวต่อไป เมื่ออินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ลดฐานะตัวแทนทางการทูตของตนในกัวลาลัมเปอร์
 ลง ศกฏก็ตัดสินใจตัดสินใจสัมพันธ์ทางการทูตกับทั้ง ๒ ประเทศ ต่อมาประธานาธิบดีซูการ์โนก็
 ตัดสินใจตัดการติดต่อกับ เศรษฐกิจกับดินแดนต่าง ๆ ที่เป็นของมาเลเซียทั้งหมด

ในต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๐๖ ได้มีการพบปะกันระหว่างประธานาธิบดีซูการ์โน
 และศกฏ อับดุล ราห์มัน ในโตเกียว เป็นผลให้เกิดการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศขึ้น
 ณ มะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ภายหลังการพบปะที่โตเกียวเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ และจากการ
 ประชุมนี้ก็ให้เกิดการหยุดพักใจนโยบายเผชิญหน้าซึ่งระยะหนึ่งก็ตั้งแต่มิถุนายนถึงสิงหาคม
 ๒๕๐๖ จากการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศของมาลายา ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย
 ณ มะนิลา ทั้ง ๓ ประเทศเจรจาทหาทางปรองดองการขัดแย้งระหว่างกันและที่ประชุมเสนอ
 ที่จะจัดตั้งมาซิลินโด (Maphilindo)^{๑๔} ขึ้นเพื่อเป็นองค์กรที่ปรึกษาของจำติมาแล
 (แต่ที่จริงการ เสนอทั้งมาฟิลินโดก็เป็นแผนการร่วมกันของประธานาธิบดีมาคาปาเกสและ
 ประธานาธิบดีซูการ์โนที่จะหาทางปรองดองระหว่างกันและจะชักจูงมาเลเซียลงเสียโดยตั้ง
 มาฟิลินโดขึ้นแทน) ซึ่งอินโดนีเซียภายใต้การนำของซูการ์โนเห็นด้วย ทั้งนี้เพราะในระหว่าง
 หยุดพักนโยบายเผชิญหน้า ซูการ์โนเกรงว่าภายในประเทศจะหันกลับมาสันใจ เหตุการณ์
 ภายในที่ยุ่งเหยิงโดยเฉพาะทางเศรษฐกิจ ฉะนั้น จึงได้สนับสนุนความถึกมาซิลินโดเพื่อ
 ล่อใจประชาชนให้สนใจกับปัญหาภายนอกประเทศต่อไป อีกประการหนึ่งสหรัฐฯ ก็ประกาศ
 ว่าถ้าอินโดนีเซียไม่หยุดยั้งการใจนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซีย อเมริกาจะไม่ให้การ
 ช่วยเหลืออินโดนีเซียต่อไป ฉะนั้น อินโดนีเซียจึงคิดช่วยเศรษฐกิจของตนโดยหวัง

^{๑๔} Maphilindo เสนอโดยประธานาธิบดีมาคาปาเกสในกราว

มาฟิลินโดเป็นที่ตั้ง ขณะเดียวกันหากตั้งมาฟิลินโด (Maphilindo)

ประชุมระดับชั้นรัฐมนตรีต่างประเทศที่มะนิลา ระหว่างฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และ มาลายา การประชุมนี้กระทำกันภายหลังการประชุมทมิฬกันในระดับสุดยอดที่กรุง โตเกียว ข้อเสนองานของฟิลิปปินส์ คือ Maphilindo นั้นปรารถนาจะให้ ขยายมาเดเชี่ยออกไปให้คลุมอาณานิคมเดมาเดเชี่ยทั้งหมดโดยเชื่อว่าวิธีนี้ จะแก้ปัญหาขัดแย้งระหว่าง ๓ ชาติได้ เพราะถ้าวิธีนี้จะสร้างความเข้มแข็ง แน่นตัวการรวมเอารวมมาเดเชี่ยเป็นมุสลิมส่วนใหญ่จำนวน ๑๕๐ ล้านคน เขา ใจด้วยกันซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าทึ่งกันยากกว่าจะสำเร็จลงได้ การกระทำเช่นนั้น เท่ากับว่าเป็นการแนะนำให้แกชุกการ ในยูจีนกำลังจะจำนนต่อ เหตุผลและพยายาม หาทางออกด้วยการขอให้ฟิลิปปินส์มาช่วยกันหาคนใจ เมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้งถึง แก่นแล้วจะเห็นได้ว่า การรวมชาติทั้งสามเขาใจด้วยกันเป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ยากนัก ในเมื่อคำนึงถึงอินโดนีเซีย ซึ่งมีภาวะทางการเมืองแตกต่างกันไปจากคตินิยมของโลกเสรีที่มาสาบกับฟิลิปปินส์ยึดถืออยู่ในขณะนี้ โคเม็พรรคคอมมิวนิสต์อันใหญ่โต และมีอิทธิพลมากที่สุดในเมืองอีก ๒ ชาติกำลังก่อสถานคอมมิวนิสต์ จนไม่ยอมให้มี พรรคคอมมิวนิสต์อยู่เลยในประเทศ เท่ากันเป็นการรวมเอาความรักกับเขาใจ ด้วยกันในทาง เศรษฐกิจก็มี เรื่องที่จะต้องใคร่ครวญเช่นกัน เนื่องจากฐานะกัน หลุดโตมจนยากที่จะแก้ไขให้พ้นตัวได้ในเร็ววันของอินโดนีเซีย จึงคิดเห็น กันว่า การที่ประเทศกำลังก้าวหน้าเช่นมาลายาจะไปรวมกับประเทศที่มีความ แคลต่างกันทั้งทางการเมือง การเศรษฐกิจ เช่นอินโดนีเซียก็คงจะเป็น การรวมในรูปขงสมานพันธ์ซึ่งความผูกพันระหว่างรัฐจะมีน้อยกว่าการรวมกัน ในรูปอื่นก็ตาม ในที่สุด Maphilindo ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

สำเร็จก็เท่ากับเป็นการปราบมาเดเวียลงได้โดยปริยายและอินโดนีเซียก็ลงมือเข้า
มาโคอินโดนีเซียโดยไม่ต้องสงสัยซึ่งหมายความว่า อินโดนีเซียจะเป็นใหญ่ในภูมิภาคนี้
ซึ่งมีจำนวนถึง ๑๕๐ ล้านคน

ในขณะที่คิดการจะจัดตั้งมาโคอินโด ประธานาธิบดีซูการ์โน พลเอกมาเดเวีย หรือ
พลเอกมาเดเวียกับโคหุยกุดำ เนินการขอลำพ้ายในบารากัต แสดงว่าเมื่อเวลาผ่านไป
ทั้งนี้ เพราะสิ่งที่กล่าวมาแล้วว่า ความต้องการของอินโดนีเซียที่ก่อตัวขึ้นแล้ว
เข้าใจในอินโดนีเซีย ฉะนั้น อินโดนีเซียจึงช่วยสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพใน
ดินแดนต่าง ๆ อย่างไม่หยุดยั้งจะเห็นได้จากคำกล่าวของ Brig. General Nokojinta
บุตรจากรัฐบาลกึ่งผสมอินโดนีเซียกล่าวว่าโดยยกตัวอย่างดินแดนติมอร์ตะวันออกแล้ว "ถ้า
ประธานาธิบดีลิเลียนตีมอร์จะปฏิวัติอินโดนีเซียก็จะเข้าช่วยการปฏิวัตินี้มาจากปฏิวัติ
สำเร็จแล้ว ติมอร์จะเป็นเอกราชก็ตามใจ แต่ถ้าจะเข้าร่วมกับอินโดนีเซียก็ยินดี"
ดังนั้นเป้าหมายของโคหุยกุดำได้เห็นว่า อินโดนีเซียอยากโค่นล้มเข้ขึ้นของมาเดเวีย

อย่างไรก็ตามความเป็นเอกราชของมาชายนี้อยู่ในสายตาลองอินโดนีเซีย
เพื่อหาโอกาสที่จะยังคงมีความเชื่อมโยงกับอังกฤษอยู่ ทำให้เห็นไปว่าเมื่อเอกราชไม่แท้จริง
โดยเฉพะบางอย่าง เมื่อคิดสัมพันธ์ทางการทูต ระหว่างกันแล้วอินโดนีเซียยิ่ง Joytika เดเวีย
หนักยิ่งขึ้น ขณะประกาศจะคืนมาเดเวีย

อย่างไรก็ดีที่สุดการต่อสู้หาเสียงเพื่อโจมตีมาเดเวียของประธานาธิบดีซูการ์โน
ก็ทำให้ประธานาธิบดีลิเลียนตีมอร์เรื่องภายในโคอีก ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ลิเลียนตีมอร์จะยังไม่
ไปในทางเกิดการแตกแยกกันภายในประเทศ

สำหรับอเมริกาเองก็หันใจในแง่ที่ว่า อาจจะช่วยอินโดนีเซียไปภายใน
เศรษฐกิจต่อไป แต่ขณะเดียวกันก็อยากได้โครงการมาเดเวียสำเร็จนั้น อย่างไรก็ดีตามฝ่าย
อินโดนีเซียได้ให้เหตุผลว่ามาเดเวียมีลักษณะอินโดนีเซียเพราะมาเดเวียเป็นผู้
จักรวรรดิและจักรพรรดินิยมแบบใหม่ ทั้งทั้งนี้โลกของอินโดนีเซียทั้งนี้ มีกำลัง และ
กลไกที่สำหรับอินโดนีเซียทางที่สนับสนุนช่วยเหลืออินโดนีเซียในการโจมตีมาเดเวีย

สำหรับฟิลิปปินส์นั้นก็คอยตามสหรัฐอเมริกาในแง่ที่ว่ามาเดเวียจะสร้างความ
เป็นปึกแผ่นและเสถียรภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยิ่งขึ้น ทั้งจะเล่นราคา

คัดค้านการขยาดคืนแดนของอินโดนีเซียได้เป็นอบางที ลึกทั้งมาเดเซียมก็ได้เป็นตัวแทน
ของจักรวรรดิใหม่และไม่คุกคามฟิลิปปินส์อย่างใด จะเน้นการโจมตีมาเดเซียมก็คง
ดำเนินไปโดยฝ่ายอินโดนีเซียและโลกคอมมิวนิสต์เท่านั้น

ฟิลิปปินส์คัดค้านมาเดเซียมอยู่ตรงที่คัมแดมอร์ เนียวเหนือ ฟิลิปปินส์คัดค้านว่า
บอร์ เนียวเหนือ เป็นส่วนหนึ่งของหมู่เกาะฟิลิปปินส์ (บอร์ เนียวเหนือ เคยตกอยู่ภายใต้สุลต่าน
ซูลู อังกฤษ เข้าไปจากฟิลิปปินส์ เมื่อได้เอกราชแล้วควรเป็นของฟิลิปปินส์ แต่อังกฤษ
ไม่ยอมเจรจาด้วย ทางคานกฤษหมายว่าปี ๒๐๓๕ พอลาอังกฤษมาช่วยเหลือสุลต่านซูลู
และได้เข้าครอบครองโดยมีสัญญาผูกพัน) ฟิลิปปินส์อ้างให้เขา แต่อังกฤษอ้างว่ายกให้
จะเน้นฟิลิปปินส์อ้างให้ขึ้นศาลโลก อังกฤษไม่ยอม เพราะมีสัญญาซูลู จะเน้นอ้างของ
ฟิลิปปินส์ก็ต้องการให้มาเดเซียมว่าเรื่องบอร์ เนียวเหนือขึ้นศาลโลก

ฟิลิปปินส์มีผลประโยชน์อย่าง เคียวอยากโคยอร์ เนียวเหนือโดยวิธีสันติภาพ
มาเดเซียมอ้างว่าโฆมาโดยขอยธรรมจากอังกฤษ เพราะจะเน้นฟิลิปปินส์ไม่ได้เข้าข้าง
อินโดนีเซียมานานนัก ทั้งสองประเทศอยากโคยอร์ เนียวเหนือ ฟิลิปปินส์จึงระวังมาก
และไม่ยอมรับมาเดเซียม แต่ก็ไม่ยอมเข้าข้างอินโดนีเซีย กล่าวกันว่า การที่ประธานา
ธิบดีมาเดเซียมปากก็ไม่ยอมคังกล่าวก็เพื่อสร้าง Prestige เพื่อชัยชนะในการเลือกตั้ง
เพื่ออ้างว่าคนรักชาติแท้จริงซึ่งถือ เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์หนึ่งที่ฟิลิปปินส์ไม่ยอมรับมาเดเซียม
อีกประการหนึ่งก็เพื่อความเป็นปรกของบอร์ เนียวเหนือที่จะได้ไม่ตกลงอยู่ที่ใดจากชาติใดอีก
ทั้งบอร์ เนียวเหนือก็ยังอุ้มคัมแดมอร์และคัมแดมอร์ และผลประโยชน์ที่น่าสนใจ

ข. นโยบายมาเดเซียม

ความคิดที่จะสถาปนาถิ่นแดนต่าง ๆ ที่เคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของ
อังกฤษในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มารวมกันเข้า เป็นประเทศซึ่งเรียกกันว่า
"มาเดเซียม" นั้น ได้มีมาเดิมก่อนแล้วและได้กลายเป็นจริงจึงขึ้นทั้งนี้ก็ด้วยการริเริ่ม
ของสมณู อับดุล ราห์มัน นายกรัฐมนตรีของสหพันธ์มาลายา ท่านได้เคยเสนอความคิด
ขึ้นเป็นครั้งแรกในงานเลี้ยงของสมาคมหนังสือพิมพ์ต่างประเทศที่สิงคโปร์ เมื่อวันที่

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๐๔ โดยให้รวมสหพันธ์มาลายา "สิงคโปร์" บอร์ เนียวเหนือ

^{๑๕} สิงคโปร์แยกตัวออกจากมาเดเซียมเป็นรัฐเอกราชในภายหลังเมื่อ ๘ ส.ค. ๖๘

ซาราวัก และ "บรูไน"^{๒๐} เป็นประเทศเกี่ยวกับใหม่ ๆ "สหพันธมาเลเซีย"^{๒๑}

ลักษณะในทางภูมิศาสตร์ของสหพันธมาเลเซียใหม่นี้ เมื่อดูตามแผนที่จะมี
ฐานคล้ายวงเสี้ยวพระจันทร์ มีเนื้อที่รวมกันเข้าไว้ได้ทั้งหมดประมาณ ๑๓๐,๐๐๐
ตารางไมล์ และจำนวนพลเมืองถึง ๑๐ ล้านคน อันจะกลายเป็นชุมชนกำลังใหญ่โคบอลสมถวิล
เนื่องจากแต่ละดินแดนต่างก็เป็นแหล่งอันอุดมสมบูรณ์ไปทั่วทรัพยากรธรรมชาติ

ความมุ่งหมายในการก่อตั้งสหพันธมาเลเซีย

ก. ในทางภูมิรัฐศาสตร์ การรวมดินแดนทั้ง ๕ เข้าด้วยกันตามโครงการมาเลเซีย
ในทางภูมิศาสตร์จะเป็นการเชื่อมโยง และสร้างฐานอันมั่นคงและความเป็นปึกแผ่นยิ่งขึ้น ทำ
ให้ฐานะของสหพันธใหม่นี้เป็นปรากฏการณ์ที่เข้มแข็งที่สุดในการต่อต้านคอมมิวนิสต์ ความปึกแผ่นเดิม
ของผู้ก่อตั้ง กล่าวคือ

- ๑. เป็นการตีวงล้อมสกัดกั้นจีนแดง
- ๒. เป็นการตอบโต้อิทธิพลของปักกิ่งที่มีอยู่เหนือชาวจีนโพ้นทะเลจำนวน ๘.๑
ล้านคนในดินแดนทั้ง ๕
- ๓. ปิดล้อมการขยายตัวของอินโดนีเซียซึ่งมีอำนาจอยู่แล้วในอนุทวีปของเกาะ

บอร์เนียว

^{๒๐} บรูไนมีได้รวมอยู่ในมาเลเซียเมื่อประกาศสถาปนามาเลเซียขึ้น

^{๒๑} ในคราวประกาศสถาปนาประเทศ "มาเลเซีย" ได้ตัดคำว่า "สหพันธ" ออก
เพราะรัฐบาลมาเลเซียใหม่ประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ และเพื่อป้องกันมิให้ชนเชื้อชาติอื่นมีความ
เข้าใจผิดไปว่า ชาวมาลายูของการจะแผ่ขยายอิทธิพลและเข้าครอบครองมาเลเซียของประเทศ
ใหม่จึงไม่ใช่คำว่า สหพันธมาเลเซีย หรือ Greater Malaysia เพราะถ้าใช้คำที่ติดเส้นใต้
ด้วยแล้วก็จะต้องมี การแปลเป็นภาษามลายู ซึ่งชนเชื้อชาติอื่นอาจจะไม่พอใจที่ชื่อประเทศของตนมี
คำมาลายูอยู่ด้วย แต่ถ้าใช้ชื่อมาเลเซียเฉย ๆ ซึ่งไม่ตรงกับคำใดทั้งสิ้นในภาษามลายูการเรียก
ชื่อประเทศก็จำต้องทับศัพท์มาเลเซียและคงจะเป็นที่พอใจกับชนทุกเผ่า

ข. ในทางเศรษฐกิจและสังคม กว๊านเขื่อนที่กินแดนเหล่านี้เป็นแหล่งอันอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรอันนับเป็นศูนย์กลางในทางการค้าและท่าเรืออันสำคัญ เชื่อมโยงมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิกประกบกับพลเมืองที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งในทางเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมอยู่แล้ว การรวมเข้าเป็นประเทศเดียวกันได้เท่ากับเป็นการสร้างสรรค์ให้เกิดชุมชนกำลังขึ้นใหม่ที่จะทำให้ฐานะของประเทศและประชาชนในมาเลเชียได้ประสบความสำเร็จรุ่งเรืองและเข้มแข็งยิ่งขึ้น

สมมุติ ยักษ์ รานันท์ เสนอโครงการมาเลเชียอังกฤษใน พ.ศ. ๒๕๐๘ ข้ออ้างของผู้นำนมาลาญาในการ เสนอโครงการนี้คือ

- ๑. เพื่อป้องกันการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคนี้ให้เข้มแข็งขึ้น
- ๒. เพื่อให้ดินแดนต่าง ๆ เช่น สิงคโปร์ ชาราวัก ซามบัต บรูไน พ้นจากการปกครองของอังกฤษเร็วยิ่งขึ้นโดยรวมเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธ์มาเลเชีย
- ๓. เพื่อสร้างความเจริญให้ส่วนภูมิภาคนี้ซึ่งเคยเป็นจักรวรรดิของอังกฤษและมาลาญาเคยเจริญทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมมาก่อน พุทธิกิจอย่างหนึ่งคือ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนเมืองต่าง ๆ ในเกาะเหล่านี้

พิจารณาสาเหตุโดยแท้จริงที่ผู้นำนมาลาญารวมเอาบอร์เนียวเหนือ ชาราวัก บรูไน และสิงคโปร์ เป็นส่วนหนึ่งของมาลาญาก็อาจเนื่องมาจากการที่มาลาญาติดอยู่กับสิงคโปร์ซึ่งขณะนั้นสิงคโปร์อยู่ภายใต้การครอบครองของจีนถึง ๔๔% ซึ่งล้วนแต่เป็นจีนที่นิยมคอมมิวนิสต์เป็นส่วนใหญ่ ผู้นำนของชาวจีนที่ไม่นิยมคอมมิวนิสต์ก็ต้องการรวมสิงคโปร์กับมาลาญาเป็นเวลานานแล้ว นับตั้งแต่มาลาญาได้เอกราชเมื่อ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๐ แกูผู้นำของมาลาญาเกรงว่าถ้ารวมสิงคโปร์แล้วจะทำให้อัตราส่วนของชาวจีนมีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลทำให้มาลาญาอยู่ใต้การควบคุมของชาวจีนในที่สุด จึงเสนอแผนการอันรวมเอาดินแดนอื่น ๆ คือ ชาราวัก บอร์เนียวหรือบรูไนไว้ด้วยเพื่อให้ชนพื้นเมืองในดินแดนเหล่านี้มาเป็นส่วนสร้างดุลย์ให้เกิดอำนาจระหว่างจีนและมาลาญา (สมัยก่อนดุลย์ระหว่างชาวจีนและชาวมาลาญาเท่าเทียม)

อังกฤษให้ความสนับสนุนในการจัดตั้งมาเลเซีย เนื่องจากอังกฤษมีผลประโยชน์
 ในทางเศรษฐกิจและการเมืองอย่างมากในแถบนี้และหวังว่า หากปล่อยให้ดินแดนแถบนี้
 เช่น ซาราวัก บรูไน บอร์เนียวเหนือ สิงคโปร์ เป็นอิสระปกครองโดยชนดลนคว้อออกไปแล้ว
 ดินแดนเหล่านี้ก็จะไม่สามารถปกป้องคุ้มครองตนเองได้ และจะถูกคอมมิวนิสต์ครอบครอง
 ในที่สุด ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ของอังกฤษในดินแดนแถบนี้เอง แต่ถ้าอังกฤษสนับสนุน
 ให้ดินแดนเหล่านี้รวมกันเข้าเป็นมาเลเซียแล้วย่อมเป็นผลดีแก่ประเทศนั้นเอง และยังช่วยให้
 อังกฤษสามารถรักษาผลประโยชน์ที่ตนมีอยู่ในดินแดนแถบนี้ต่อไปได้อีกด้วย นอกจากนี้อังกฤษ
 ยังมีฐานทัพที่สำคัญอยู่ที่สิงคโปร์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าและท่าเรือที่สำคัญในภูมิภาคนี้
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งฐานทัพอังกฤษที่สิงคโปร์ยังดูแลช่องแคบมาลาคา ซึ่งมีความสำคัญทางยุทธ
 ศาสตร์และการค้า กล่าวคือ เจมโบยงมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย เพื่อผล
 ประโยชน์ดังกล่าว อังกฤษจึงสนับสนุนการจัดตั้งมาเลเซีย

แผนการนี้ของชนกฐา ตั้งมาเลเซียนี้ถูกคัดค้านโดยชูกาโรโบ ประธานาธิบดี
 อินโดนีเซีย โดยที่อินโดนีเซียเป็นประเทศใหญ่อันดับ ๒ ของโลก โดยอัตราประชากรจำนวน
 เนื้อที่ที่ใหญ่ มีเกาะถึง ๓,๐๐๐ เกาะ ความกว้างของประเทศจากปลายสุด คานคะวักคกถึง
 นีวักมียาวหลายพันไมล์ เพราะฉะนั้น อินโดนีเซียถือได้ว่าเป็นประเทศชั้นนำในแถบนี้
 ดังเห็นได้จากอินโดนีเซียแสดงออกทางต่าง ๆ จะนำชาติต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ เมษายน
 ๒๔๕๔ อินโดนีเซียจัดให้ประมุขมาเลเซีย-อาฟริกาที่เมืองบันดุงถึง ๒๔ ประเทศ รวมทั้งจีน
 คอมมิวนิสต์ด้วย แก้วว่าความต้องการของอินโดนีเซียที่จะเป็นผู้นำหาได้มีผู้ใดสนับสนุนไม่ ไทย
 พยายามสนับสนุนนโยบายผูกพันกับตะวันตก ส่วนมาลาชายนั้นแม้ว่าจะไม่ได้ร่วมสนธิสัญญาทางทหาร
 กับอเมริกาแต่ก็มีสัญญาป้องกันทางทหารในกลุ่มจักรภพอังกฤษได้แก่ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์
 อังกฤษในสิงคโปร์ก็เป็นฐานทัพของอังกฤษ ในภาคตะวันออกเฉียงใต้

ความพยายามของอินโดนีเซียที่จะจัดอิทธิพลของตะวันตกและสร้างกลุ่มเป็น
 กวางในเอเชียจึงไม่เป็นผลสำเร็จและนับแต่เป็นเอกภพมา อินโดนีเซียเน้นนโยบายที่สำคัญ
 คือต่อต้านจักรวรรดินิยม พยายามขับไล่มรดกจักรวรรดินิยมให้พ้นไปจากภูมิภาคเอเชีย

อาจแยก และพยายามรวมกันแดนเหล่านั้นให้เขาอยู่ในอิทธิพลของตนได้ เป็นไม่ได้ ดังเช่น
อินโดนีเซียสำหรับสำเร็จมาแล้วในการจับอินโดนีเซียให้ออกจากอิทธิพลระดมประเทศเป็นส่วน
หนึ่งของอินโดนีเซีย ทั้งที่ ภูมิภาคนี้ทางสถาบันวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่ง
ของอินโดนีเซีย การที่อินโดนีเซียรวมเอาดินแดนซึ่งมีผู้นับว่าอินโดนีเซียเป็นประเทศ
จักรวรรดิของประเทศหนึ่งเหมือนกัน เพราะอินโดนีเซียหาโดยไม่มีให้ภูมิภาคตะวันตก (West
Indian) ดัชนีราคาของสินค้าในระยะเริ่มต้น และยอมให้ชาวมาฆังมีสิทธิเลือกสรรของ
สินค้าภายใน ๕ ปีแล้ว เนื่องด้วยอินโดนีเซียประเทศนี้ต้องการ เชื้อเพลิงของวัสดุต่าง ๆ
ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และซีกอินโดนีเซียตะวันตกให้หมดไป จึงทำให้อินโดนีเซียถือว่า
แผนการขององคมนตรีเป็นแผนจักรวรรดินิยมแบบใหม่ (Neo Colonialism) ซึ่งไม่มีทาง
ให้บรรลุผลเสียทีเดียว ชาวอาหรับ บรูไน และสิงคโปร์ เป็นเอกราชอย่างแท้จริง และยิ่งกว่านั้น
ดินแดนเหล่านี้จึงจะได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง แม้จะได้รวมเป็น ส่วนหนึ่งของ อาณาญา
เพราะจะกล่าวได้ว่าอินโดนีเซียมีผลทาง เศรษฐกิจและทหารของอังกฤษอยู่มาก แม้แต่ดินแดน
ดังกล่าวก็ถูกครอบงำโดยสหประชาชาติแล้ว ก็ดูคล้าย ๆ กับเป็นส่วนหนึ่งของเอกราชทำให้
อินโดนีเซียมีผลต่ออ้าง เกี่ยวกับจักรวรรดินิยมของภูมิภาคนี้ต่อไป นอกจากอินโดนีเซียจะ
กล่าวว่าเป็นแผนการ Neo Colonialism แล้ว อินโดนีเซียก็อ้างว่าแผนการ
นี้เป็นแผนการของอังกฤษที่จะปิดล้อมอินโดนีเซียไม่ให้สามารถส่งออกต่อไปด้วย และยิ่งกว่านั้น
จะเกิดการทำให้ความปลงอกภัยของอินโดนีเซียลดน้อยลงไม่ เพราะมีทางเอกราชซึ่งอยู่
ภายใต้การดูแลของ คอมมิวนิสต์คือ บอร์เนียวเหนือและซาราวัก ซึ่งถ้าจะพิจารณาใน
มุมมองนี้แล้ว เอเซียก็เกิดการขยายตัวของอินโดนีเซีย อินโดนีเซียอ้างว่าเพราะว่าใน
บอร์เนียวเหนือหรือซาราวักเหนือแล้ว เดียวกับบอร์เนียวใต้และประเทศอื่นในภูมิภาคนี้เองมีความ
ต้องการจะรวมกันเอง เข้ากับประเทศอินโดนีเซีย และอินโดนีเซียก็ให้ความช่วยเหลือบรรดา
ชาวพื้นเมืองต่อต้านอังกฤษสมัยแรก อาสาหาริ ได้ทำการปฏิวัติในปี ๑๙๖๖ ฉะนั้นด้วย
ความเชื่อว่าประชากรมุสลิมเป็นส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย ทำให้อินโดนีเซียได้ดำเนินการ
นี้ตลอดมา และเมื่อได้รับการไกล่เกลี่ยจากประเทศต่าง ๆ โดยเอาซีเรีย อิรัก และไทย
อินโดนีเซียยินยอมให้ดำเนินการนี้ถ้าหากในประชาคมนานาชาติและประชาชาติของ
ประชากรมุสลิมรวมทั้งสหประชาชาติ อิทธิพล อินโดนีเซีย มาเลเซีย การรวมกันเป็น

สหพันธ์ใหญ่ เรียกว่า Maphilindo แต่เมื่อสหประชาชาติส่งผู้แทนมาสำรวจประชาชาติ
 ในดินแดนทั้งสอง อินโดนีเซียขอมีส่วนร่วมในการสังเกตการณ์สำรวจนี้ แต่เนื่องด้วยอังกฤษได้จำกัด
 จำนวนผู้แทนของอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ไม่ให้ความยินยอมไปก็เลยเป็นผลให้อินโดนีเซียไม่ยอม
 รับรองการประชุมคิลองสหประชาชาติ และประกาศตนเป็นศัตรูกับมาเลเซียดังแล้ว ๑๖ กันยายน
 ๒๕๐๖ เป็นต้นมาคือ Policy of Confrontation คัดค้านทุกการทูต ทางเศรษฐกิจ
 วัฒนธรรมกับมาเลเซียและประกาศว่า จะทำลายประเทศนี้ให้พินาศในที่สุด ทำให้สันติภาพใน
 ภูมิภาคนี้ต้องลดน้อยลงไปทุกที

การที่ชูการ์โนเป็นศัตรูกับมาเลเซียทำให้อินโดนีเซียเสียผลประโยชน์ทาง
 เศรษฐกิจ แต่การเป็นมิตรยอมเป็นประโยชน์แก่ประเทศมาก มีอย่างเคียวที่ชูการ์โนอ้าง
 การรวมชาติและชารวัด ว่าเป็นแผนการของ Neo Colonialism นอกจากนี้
 อินโดนีเซียยังชักชวนให้ฟิลิปปินส์ต่อต้านนโยบายมาเลเซีย

อังกฤษก็ไม่ยอมที่จะให้เบอร์เนียวเหนือเป็นของอินโดนีเซีย และดินแดน ๒ ส่วน
 ไม่เคยเป็นของอินโดนีเซียมาก่อนเลยไม่ว่าสมัยไหน นิวกีนิตะวันตกเคยเป็นส่วนหนึ่งของ
 อินโดนีเซีย สมัยใ้การปกครองของคัตช์ แต่ที่อินโดนีเซียอ้างเอาชามบัท เป็นเรื่องที่ไม่ได้
 กล่าวกันว่า การที่ชูการ์โนอ้างเช่นนั้น เพราะว่าจะเกิดภาวะเงินเฟ้อในอินโดนีเซีย อัตรา
 แลกเปลี่ยนตลาดมีค่างต่างกันมาก เพราะฉะนั้นปัญหาอินโดนีเซียลำบากมาก ฉะนั้น จึงต้อง
 สร้างความรู้สึกจากชนชั้นแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยอ้างว่าเบอร์เนียวเหนือ เป็นส่วนหนึ่งของ
 อินโดนีเซียซึ่ง เป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น เมื่อเกิดขัดแย้งกับ ๒ ประเทศ ชูการ์โนก็ทำไปแล้วก็ต้อง
 ทำต่อไป ถ้าทำไม่สำเร็จจะทำให้ประชาชนเข้าใจผิดและแม้จะมีการลงประชามติอย่างไร
 ก็จะไม่มีความเป็นของอินโดนีเซียได้ ทั้งสองประเทศจึงหันไปให้ฟิลิปปินส์ไกล่เกลี่ยหรือสัน
 โดยฟิลิปปินส์เสนอจัดตั้งมาพิลินโดซีแชนมาเลเซีย แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จใจที่สุด

เอกอัครราชทูตอินโดนีเซียประจำประเทศไทยได้พบรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การต่างประเทศไทยนายถนัด คอมันตร์ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๐๖ ณ กระทรวงการต่าง
 ประเทศ เพื่อแจ้งนโยบายของอินโดนีเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งสหพันธ์มาเลเซียซึ่ง เอกอัคร
 ราชทูตอินโดนีเซียได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า "อุปสรรคที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ เมื่อเร็ว ๆ นี้รัฐมนตรี
 ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยของมาลาयाได้กล่าวคำปราศรัยกับข้าราชการในกระทรวง

ของถนนมีประเด็นสำคัญว่ามาลาบายาไม่เห็นด้วยกับนโยบายภายนอกและภายในประเทศของ
 อินโดนีเซียมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ และ นโยบายของมาลาบายาเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับแสดง
 ให้เห็นว่าข้อพิพาทระหว่างมาลาบายากับอินโดนีเซีย นั้น มีที่สืบเนื่องมาจากมาเลเชียเท่านั้น
 แต่เป็นเรื่องซึ่งมาลาบายาวางท่าทีเป็นศัตรูกับอินโดนีเซียมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐" ซึ่งในเรื่อง
 นี้คงจะเป็นที่จำกันได้ว่ามีบุคคลส่วนหนึ่งในมาลาบายาในขณะนั้นที่มีความปรารถนาจะรวมมาลาบายา
 กับสุมาตราเป็นประเทศหนึ่งต่างหาก ความระหองระแหงที่เกิดขึ้นระหว่าง ๒ ประเทศนี้ได้มี
 มาก่อนหน้าโครงการมาเลเชียแล้วโดย "มาลาบายาได้คำเชิญนโยบายซึ่งก่อความไม่พอใจให้
 แก่ฝ่ายอินโดนีเซียมาตั้งแต่^{๒๒}

ก่อนที่มีแผนการจัดตั้งมาเลเชียขึ้น ซูการ์โนและรัฐบาลอินโดนีเซียมิได้แสดง
 ความปรารถนาที่จะเข้าครอบครองดินแดนบอร์เนียวตลอดถึงกัวลาลัมเปอร์อย่างจริงจัง แต่ต่อมา
 ภายหลัง คงจะเห็นว่ามาลาบายามีความเจริญรุ่งเรืองและสมบูรณ์ อับดุล ราห์มัน ได้รับความ
 นิยมชมชอบเป็นผู้นำสำคัญคนหนึ่งในภูมิภาคนี้ อินโดนีเซียจึงมีความอิจฉาริษยาและอยากที่จะ
 ให้ทั่วโลกยอมรับความ เป็นใหญ่ของอินโดนีเซียใน ส่วนภูมิภาคนี้ เมื่อมีความปรารถนาที่จะ
 แข่งขันความ เป็นใหญ่กับตนกู ความรู้สึกที่อยากจะแผ่ขยายอาณาเขตและ รวบคืนแดนบอร์เนียว
 เข้าไปประเทศอินโดนีเซียจึงเพิ่มขึ้นทวีคูณกับทั้งยังมี เหตุการณ์เมืองภายในประเทศที่ทำให้
 ซูการ์โนทำตัวเป็นศัตรูกับมาเลเชียมากขึ้น

ปัญหามาเลเชียนี้ติดกับปัญหาอื่นไม่เกี่ยวข้องกับ "สงครามเย็น" เลย เป็น
 ปัญหาเกี่ยวกับการขัดแย้งผลประโยชน์ระหว่างมาลาบายาและอินโดนีเซียอย่างแท้จริง ไม่ได้
 มีมหาอำนาจของค่ายใดเข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้าเป็นของปัญหานี้เกิดจากการที่ผู้นำของ
 มาลาบายา คือ ตนกู อับดุล ราห์มัน ต้องการที่จะรวมเอาดินแดนบอร์เนียวเหนือ (ซามาร์)
 ซาราวัก บรูไน และสิงคโปร์มารวมสหพันธ์รวมเรียกประเทศใหม่ว่า "มาเลเชีย" ตนกู
 ได้เสนอแผนการจัดตั้งกฤษใน พ.ศ. ๒๕๐๔ นโยบายของตนกู ดังกล่าวได้รับการคัดค้านและ
 จัดวางจากอินโดนีเซีย เนื่องจากนโยบายของตนกู ขัดกับความต้องการของประธานาธิบดี
 ซูการ์โนผู้นำอินโดนีเซีย

^{๒๒} ไปรคฤ์ฉบับที่ ๑ หน้า ๗-๘

สรุปได้ว่าการขัดแย้งระหว่างประเทศเกิดจากนโยบายของผู้ว่าแต่ละฝ่าย
ขัดกันซึ่งนโยบายของแต่ละประเทศที่กล่าวมานี้มีมูลกำเนิดมาจากความทะเยอทะยานส่วนตัว
ของซูการ์โนที่จะเป็นใหญ่ในหมู่ชาตินิยมฝ่ายหนึ่งกับแผนการของอังกฤษอีกฝ่ายหนึ่งที่จะ
รักษาสถานะประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการเมืองในภูมิภาคนี้ของตน